

Davaların birleştirilmesiyle, Gezi olaylarının hükümeti devirmeye yönelik bir komplo olduğu senaryosu temelinde 3,5 yıl önce başlayan yargı süreci yeni bir aşamaya girecek.

Daha önce hatırlattığım gibi Gezi İddianamesi senaryosunun telifi FETÖ üyeliğinden yargılanan Emniyet ve Yargı mensuplarına ait. İddianamenin ekinde bulunan 14 ve 15 Haziran 2013 tarihli yazılardan görüleceği gibi, Gezi olaylarının benim baş aktörlerinden olduğum bir komplo olduğu kurgusu Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'nda üretilmiş. Adalet dışı gerekçelerle gerçekleştirilen ve adaleti yanıltmak amacıyla kullanılan hukuksuz dinlemeleri yapanlar da aynı ekip. Gezi protestolarının bir komplo olduğu kurgusu iktidarca benimsendiği ve siyaseten kullanıldığı için, bu anlatıya ters düşen beraat kararlarının bozulması benim için şaşırtıcı olmadı.

Gene bu anlatı gereği, bir komplo olarak Gezi protestolarını planladığım, yönettiğim ve finanse ettiğim algısının canlı tutulması için; aleyhime hiçbir delil olmamasına rağmen, Gezi davasından beraat etmiş olmama rağmen, AİHM'nin tutuklanmamın hak ihlali olduğuna hükmetmesi ve derhal serbest bırakılmamı talep etmesine rağmen, cezaevinde tutulmam gerekli görüldü. Suçlamalar değişiyor, bayrak yarışlarında bayrağın elden ele geçmesi gibi farklı yargıçlar ve mahkemeler yere düşürmeden tutukluluğumu birbirlerine geçiriyorlar.

AİHM kararının etrafından dolanmak için icat edilmiş olduğu aleni hale gelmiş olan casusluk suçlamasıyla ilgili hiçbir bulgu olmadığını iddianameyi hazırlayan savcı da biliyor, hatta itiraf ediyor. Bir taraftan bu durumu, casusluk faaliyetlerinin çok gizli yürütülmüş olmasıyla açıklıyor. Arthur Miller'ın McCarthy döneminde kaleme aldığı "Cadı Kazanı" adlı oyunda, savcının doğası gereği görülemeyecek bir faaliyet olduğundan cadılık suçlaması için delil ve tanık aranmasına gerek olmadığını söylemesi gibi.

Diğer taraftan da, sivil toplum kuruluşlarının casusluk için kullanıldığına dair demokrasi karşıtı bir komplo teorisine başvurarak, sözlük anlamından farklı bir casusluk suçu kavramı geliştiriyor. İddianamedeki casusluk tanımı,

yasalarımızdakinden oldukça farklı. Muğlaklığı ve keyfi uygulamalara müsait olması bakımından Almanya’da Nazi döneminde casusluk suçlamaları için kullanılan “Landesverrat”, yani devlete ihanet kavramını hatırlatıyor. O dönem Almanya’sında halkın vicdanına uygun biçimde hareket etmediği için cezalandırılması düşünülen kişinin eylemi yasalardaki suç tanımına girmiyor ise yargıcın görevi en kullanışlı yasayı seçerek o kişiyi cezalandırmaktı. Siyaset yargı sürecinin her aşamasında etkiliydi, halkın vicdanının ne olması gerektiğini belirlemekte, hatalı bulunduğu mahkeme kararlarını düzeltmekteydi. Örneğin Nazi rejimini eleştiren rahip Martin Niemöller’in beraat kararı siyaset tarafından sakıncalı bulunduğundan, kendisi savaş bitene kadar toplama kampında tutulmuştu.

1947 yılında yürütülmüş olan Nazi dönemi yargıç ve savcılarının yargılandığı Adalet Davası’nda “suikastçının hançeri, yargı görevlisinin cübbesi altında gizlenmişti”¹ değerlendirilmesi yapılmıştı.

AIHM’nin tespit ettiği gibi yetkiyi kötüye kullanarak kişiyi özgürlüğünden mahrum bırakmak ve bu davranışı devam ettirebilmek için yasaların dışına çıkarak adaleti yanıltmak da, yukarıdaki değerlendirmeyi düşündürmektedir.

Mahkemenizin bu eyleme son vereceğini ümit ediyorum.

Osman Kavala

¹ US v. Altstoettler (Case 3), “The Justice Case”